

[Thorvil Kristensen.]

hørende spørgsmål stadig henstår uafklarede. Tjenestemandsproblemet er ikke løst; man ved ikke noget om, hvorvidt det vil blive løst på en måde, der tilfredsstiller de fleste, og den vage henstilling vedrørende dette spørgsmål, der findes i udvalgets indstilling, kan blive fortolket på forskellig måde og vil også blive det. Endvidere er finansieringsspørgsmålet ikke afklaret — det skal jeg vende tilbage til — og hvad angår den påtænkte værdifaste forsikringsordning, ved man endnu slet ikke, hvordan den vil komme til at se ud, eller om den vil kunne opnå almindelig tilslutning i det høje ting.

Det vil derfor sige, at tredie behandling af det foreliggende lovforslag vil komme til at afklare forskelligt, der burde have været afklaret ved anden behandling. Jeg beklager meget, at man ikke har fulgt de henstillinger, som man fra venstres og det konservative folkepartis side har rettet, om at udskyde anden behandling, indtil større klarhed forelå. Tredie behandling får herved større betydning, end en tredie behandling normalt har og bør have. Jeg synes, det vil være rigtigt, om man til sin tid deler tredie behandling op i to omgange, sådan som man gjorde det med svangerskabslovforslaget, så at offentligheden ind imellem de to trin af behandlingen kan få lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvordan stillingen er, inden det høje ting træffer sin endelige afgørelse.

Om det forlig, der er sluttet mellem flertallet af udvalgets medlemmer, skal jeg ikke sige særlig meget. Man får nu en ordning, der er dobbelt så dyr som den, venstre og det konservative folkeparti havde foreslået. Jeg var ikke medforslagsstiller til dette forslag, fordi jeg mente, at det ville påføre staten udgifter, som ikke er nødvendige og forsvarlige i den nuværende situation; men det var jo unægtelig bedre, fornuftigere og forsigtigere end både regeringens oprindelige forslag og det forligsforslag, der nu bliver gennemført. Jeg beklager den ringe hensyntagen, venstre og det konservative folkeparti har mødt efter fremsættelsen af deres forslag.

Det foreliggende ændringsforslag er jo også ca. dobbelt så dyrt som det oprindelige

regeringsforslag, således som det skulle se ud i ordningens første år; det var så ganske vist meningen, at udgifterne efter regeringsforslaget skulle stige fra ca. 100 mill. kr. til 300 mill. kr. Nu bliver det ca. 200 mill. kr., såsnart loven er trådt i kraft, men man har ikke nogen som helst garanti for, at der ikke i de nærmere år kommer nye forslag om forhøjelser, så hvorvidt forligsordningen i det lange løb er dyrere eller billigere end regeringens oprindelige forslag, er der ingen der ved.

Jeg mener, det er forkert, at man nu forhøjer aldersrenten med betydelige beløb — jeg henviser til mine bemærkninger herom ved første behandling. Jeg mener også, det er forkert, at man gennemfører en pension til alle uanset deres økonomiske stilling. Det er ejendommeligt, at vi i en tid, da vi ikke kan få råd til at løse alle de opgaver, vi burde løse, skal ofre i hvert fald ca. 60 mill. kr. om året til folkepension til folk, som ikke trænger til det. Jeg tænker naturligvis her på den minimumspension på foreløbig 1 020 kr. om året, som nu antagelig vil blive vedtaget.

Jeg beklager, at man er gået uden om tjenestemandsproblemet. Ved første behandling sagde den højtærede finansminister i sit svar til mig, at vi måtte prøve på at løse de to spørgsmål samtidig. Det var rigtigt at gøre det, og jeg har prøvet at følge denne tanke i udvalget, men den er efterhånden gledet i baggrunden, og nu vedtager man altså en folkepension uden at have nogen som helst sikkerhed for, at der kommer nogen væsentlig ændring af tjenestemændenes pensionsordning. Derfor vil der stadig være tre slags gamle.

Der vil være statspensionister og dermed mere eller mindre ligestillede, som får en pension, der er konjunktursikret eller værdifast, endda for de lavere tjenestemandsklasser stigende mere end pristallet — den andrager i øjeblikket for tjenestemænd i 14. lønningsklasse op imod 9 000 kr. årlig. Dernæst får vi de hidtidige aldersrentemodtagere, som man måske i fremtiden kunne kalde maksimumsfolkepensionister, idet de skal have folkepensionens maksimumsbeløb — de får en 4 000—5 000 kr. alt efter det sted i landet, hvor de bor. Endelig får vi nu de nye, som man kunne